U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **V. J.,** zastoupeného JUDr. Igorem Andrýskem, advokátem se sídlem v Brně, Mezírka 1, za účasti **Finančního ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2004, č. j. 30 Ca 212/2002 - 47,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou u Krajského soudu v Brně se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně (dále jen „správní orgán“) ze dne 12. 4. 2002, č. j. 1538/2001/FŘ/130, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu v Hodoníně ze dne 19. 7. 2000, č. j. 68718/00/309932/703490, kterým bylo částečně vyhověno jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru č. 1/99 ze dne 8. 12. 1999, č. j. 74965/99/309930/703490, jímž byla stěžovateli dodatečně vyměřena spotřební daň z lihu.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel namítl stížní důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že odborný posudek ze dne 2. 7. 1999 vyhotovený Ministerstvem financí – Generálním ředitelství cel, řízením celně technických laboratoří, nelze považovat za znalecký posudek, ale za pouhé posouzení bez jakékoliv právní závaznosti. Jak je zřejmé z názvu zpracovatele posudku, tento spadá pod ministerstvo financí, stejně jako správní orgán, a i z tohoto pohledu je třeba posudek hodnotit. Z posudku dále vyplývá, že zpracovatel odpověděl na otázky s výhradou svých znalostí a technických metod, přičemž neuvedl, s jakou pravděpodobností se jedná o botanický původ lihu. Proto nemohl správní orgán ani soud z uvedeného posudku vyvozovat závěry s jinou jistotou, než je uvedeno v posudku, tedy bez jakékoliv jistoty. Stěžovatel dále uvedl, že problematika ovocných destilátů je velmi odbornou záležitostí a bez patřičných odborných znalostí se k ní nelze kvalifikovaně vyjadřovat. Argumentace správního orgánu je vedena s použitím laických závěrů, které nelze považovat za obecně známé, správní orgán byl tedy ze zákona povinen je doložit důkazy. Za stejně lichý je nutno považovat i odborný posudek, neboť s ohledem na jeho závěr nelze uvádět, že by tento mohl cokoliv jednoznačně zjistit. Pokud tedy soud odkázal ve svém rozhodnutí na nesprávné a nepodložené závěry správního orgánu, pak jeho úsudek spočívá na nesprávném posouzení právní otázky. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 16. 12. 2004 stěžovatel dodal, že napadá rozhodnutí krajského soudu „v celém jeho rozsahu uvedeném ve výrokové části pod bodem I.“

Správní orgán ve svém vyjádření uvedl, že zpracovatel posudku je akreditovanou laboratoří pro provádění analýz, jak vyplývá z ust. § 14 odst. 1 a § 16 odst. 1 zákona č. 22/1997 Sb. Z uvedených ustanovení je možné dovodit, že zpochybnění zmíněného odborného posudku je možné pouze prostředky na odborné úrovni stejné nebo vyšší, nikoliv tedy způsobem, který použil v kasační stížnosti stěžovatel. Správní orgán dále uvedl, že na základě zjištění, že obsah vyšších alkoholů v hodnoceném vzorku byl vyšší než připouští ust. přílohy č. 3 vyhlášky č. 141/1997 Sb., byla stěžovateli doměřena daň. Správní orgán navrhl zamítnutí kasační stížnosti, neboť ji považuje za bezpředmětnou.

Ze soudního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 2. 7. 2002 podal stěžovatel návrh na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, ve kterém namítal, že se správce daně nevypořádal s jeho odvolacími důvody, nezohlednil jeho vysvětlení, že ztráty vyčísluje vždy až k 31. 12. běžného roku, takže zjištěný rozdíl mezi fyzickým a evidenčním stavem množství lihu nepřekračuje normované ztráty. Dále správní orgán bez jakéhokoliv prokázání uvedl, že není pravděpodobné, že by se doprovodné látky doprovázející nekvalitní druhy lihu dostaly do nádrže způsobem uváděným stěžovatelem, což nemůže zdůvodnit jeho rozhodnutí. Správní orgán tedy neprokázal, že by stěžovatel opravdu vyrobil určité množství lihu bez povolení, či že by toto množství nezdanil. Tvrzení správního orgánu nejsou podložena dostatečnými skutkovými zjištěními, čímž bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces. Součásti spisu je i podání stěžovatele ze dne 19. 5. 2004 nazvané „Vyjádření žalobce k vyjádření žalovaného ze 2. 9. 2003“, ke kterému krajský soud nepřihlédl, neboť v něm stěžovatel nepřípustně rozšířil žalobní body po zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě k podání žaloby.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že skutečnosti a důvody, které stěžovatel uvádí v kasační stížnosti, spočívající ve zpochybnění odbornosti jak zpracovatele posudku řízení celně technických laboratoří Ministerstva financí – Generálního ředitelství cel, tak i posudku samotného, v čemž stěžovatel spatřuje nedostatečně zjištěnou skutkovou podstatu správním orgánem, jsou důvody a skutečnostmi novými, které nebyly dříve uplatněny v řízení před soudem. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nemohl přihlédnout k nově tvrzeným skutečnostem a dle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost opírající se pouze o nové důvody nepřípustná.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Protože stěžovatel opřel svou kasační stížnost jednak o nové

důvody, které mohl uplatnit už dříve v řízení před soudem, jednak o nové skutečnosti, které uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, a neuplatnil žádný stížní bod, pro který by bylo možné napadený rozsudek věcně přezkoumat, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. z důvodu uvedeného v ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu